

Præjudicielt spørgsmål

Skal artikel 5, stk. 1, litra c), nr. iii), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 261/2004 af 11. februar 2004 om fælles bestemmelser om kompensation og bistand til luftfartspassagerer ved boardingafvisning og ved aflysning eller lange forsinkelser og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 295/91⁽¹⁾ (herefter »forordning 261/2004«) forstås således, at der heller ikke gælder et kompensationskrav ved aflysning mindre end syv dage før det planlagte afgangstidspunkt i tilfælde, hvor flypassageren på grund af omlægningen af rejsen sammenlagt lider et tidstab på mindre end tre timer, men mere end to timer, fordi den faktiske ankomst forsinkes med mere end to timer, men mindre end tre timer, i forhold til det planlagte ankomsttidspunkt?

⁽¹⁾ EUT L 46, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Arbeidsrechtbank Antwerpen (Belgien) den 19. februar 2018 — Maria Vester mod Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering (Riziv)

(Sag C-134/18)

(2018/C 182/09)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Arbeidsrechtbank Antwerpen

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Maria Vester

Sagsøgt: Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering (Riziv)

Præjudicielle spørgsmål

Tilsidesættes artikel 45 og 48 i traktaten af 25. marts 1957 om Den Europæiske Unions funktionsnåde (TEUF), såfremt den senest kompetente medlemsstat ved uarbejdsdygtighedens start, efter udløbet af en ventetid på 52 ugers uarbejdsdygtighed, hvorunder der tilkendtes ydelser ved sygdom, afviser at yde invaliditetsydelser på grundlag af artikel 57 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004⁽¹⁾ af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger, og den anden, ikke senest kompetente medlemsstat, ved prøvelsen af, om der er ret til forholdsmæssige invaliditetsydelser, anvender en ventetid på 104 uger efter sin nationale lovgivning?

Er det i dette tilfælde foreneligt med retten til fri bevægelighed, at den pågældende i ventetiden henvises til bistandsydelser, eller forpligter artikel 45 og 48 TEUF den ikke senest kompetente stat til at undersøge, om der efter ventetidens udløb er ret til invaliditetsydelser i henhold til lovgivningen i den senest kompetente stat, eller er dette ikke tilladt efter retten i den senest kompetente stat?

⁽¹⁾ EUT L 166, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Landgericht Bonn (Tyskland) den 23. februar 2018 — Antonio Romano og Lidia Romano mod DSL Bank

(Sag C-143/18)

(2018/C 182/10)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Landgericht Bonn

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Antonio Romano og Lidia Romano

Sagsøgt: DSL Bank

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 6, stk. 2, litra c), i direktiv 2002/65/EF ⁽¹⁾ fortolkes således, at den er til hinder for en national bestemmelse eller praksis som den i hovedsagen omhandlede, som i forbindelse med låneaftaler indgået ved fjernsalg ikke fastsætter en udelukkelse af fortrydelsesretten, såfremt aftalen efter forbrugers udtrykkelige ønske allerede er blevet helt opfyldt af begge parter, inden forbrugeren udøver sin fortrydelsesret?
- 2) Skal artikel 4, stk. 2, artikel 5, stk. 1, artikel 6, stk. 1, andet afsnit, andet led, og artikel 6, stk. 6, i direktiv 2002/65/EF fortolkes således, at der for så vidt angår korrekt modtagelse af de oplysninger, der er fastsat i national ret i henhold til artikel 5, stk. 1, artikel 3, stk. 1, nr. 3, litra a), i direktiv 2002/65/EF, og forbrugers udøvelse af fortrydelsesretten i henhold til national ret ikke skal tages udgangspunkt i andre end en almindeligt oplyst, rimelig opmærksom og velunderrettet gennemsnitsforbruger i betragtning af alle relevante kendsgerninger og samtlige omstændigheder i forbindelse med indgåelsen af denne aftale?

Dersom det første og det andet spørgsmål besvares benægtende, spørges:

- 3) Skal artikel 7, stk. 4, i direktiv 2002/65/EF fortolkes således, at den er til hinder for en national bestemmelse, som efter erklæret fortrydelse af en ved fjernsalg indgået forbrugerkreditaftale fastsætter, at udbyderen ud over det beløb, som han har modtaget af forbrugeren i henhold til fjernsalgsaftalen, også skal betale forbrugeren erstatning for værdien af anvendelsen af dette beløb?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/65/EF af 23.9.2002 om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser til forbrugerne og om ændring af Rådets direktiv 90/619/EØF samt direktiv 97/7/EF og 98/27/EF (EFT L 271, s. 16).

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Hoge Raad der Nederlanden (Nederlandene) den
28. februar 2018 — X BV mod Staatssecretaris van Financiën**

(Sag C-160/18)

(2018/C 182/11)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Hoge Raad der Nederlanden

Parter i hovedsagen

Sagsøger: X BV

Sagsøgt: Staatssecretaris van Financiën

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 3, stk. 2, 4 og 5, i forordning (EF) nr. 1484/95 ⁽¹⁾, sammenholdt med artikel 141 i forordning (EF) nr. 1234/2007 ⁽²⁾, fortolkes således, at den deri beskrevne kontrolmekanisme, selv i tilfælde af en efterfølgende kontrol, ikke har noget andet formål end at sikre, at de kompetente myndigheder i god tid får kendskab til faktiske omstændigheder eller forhold i tilknytning til successive transaktioner, som kan rejse tvivl om rigtigheden af den angivne cif- importpris og foranledige en mere detaljeret undersøgelse?